

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstrib

Den 8de Juli 1893.

Illustreret Familienblad
efstjedes af E. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Kirkegaard i Suldenthal. Efter et Billede af Karl Heyn.

Hvem er hun?

af
Jeanie T. Gould

ved D. B.

Eftertryk forbydes.

(Fortl.)

„Pajsh fik mere end Lilly Toje, og jeg tog alle mine Penge og købte en ny i Deepwater Jun.“

„Ja, var han ikke snil?“ spurgte Pajsh.

„Dette er Belvideja,“ sagde Puck.

„Det er det slet ikke,“ sagde Pajsh fortrydelig. „Hendes Navn er Serafina, for Mijs Daisy sagde, at hun kunde faa et Kjølenavn, og hun kaldte hende Serafina efter en Duffe, som hun havde havt for længe siden, da hun var en liden Pige — saa nu ved Du det. Er det ikke sandt, Mijs Daisy?“

Marjorie kom just ind, og det fulde Lys fra det aabne Vindu faldt lige paa hendes søde Ansigt. Hurtig som Lynet for Reginalds Tanter tilbage til et Par faadanne barnlige udtryksfulde Dine. Pajshs sidste Ord havde anslaaet den Streng, han forgjæves havde søgt efter i sin Erindring, Farven steg op i hans blege Kinder, og han mumlede ved sig selv: „Hendes udtrykte Billede! kan det være min lille Madgel!“

„Hvad er det, Pajsh?“ spurgte Marjorie og tog hendes Haand.

„Sagde Du vel ikke, at min Duffe skulde kaldes Serafina, og havde Du ikke en, der hed saa, da Du var en liden Pige?“

„Jo,“ sagde Marjorie, men der lagde sig en Skygge over hendes Ansigt.

„Pajsh holder af høitrvædende Navne,“ sagde Dora, idet Marjorie satte en Presenterbakke foran Kaptein Rex.

„Det synes, som om Mijs Daisy ogsaa har gjort det,“ sagde han og saa skarpt paa hende.

„Serafina var den eneste Duffe, som jeg nogenstunde har havt, saavidt jeg erindrer,“ sagde hun stille.

„Da De var meget liden?“ spurgte han saa indtrængende, at Dora fandt det paafaldende.

„Jeg ved ikke,“ hun rødmede forvirret, da hans Blik forsendte vedblev at hvile paa hende; „jeg tror, jeg maa have været meget syg, da jeg var Barn, for jeg mindes saa lidet fra den Tid, da jeg havde Serafina.“

„Men var der ikke ældre Folk, der kunde erindre for Dem?“ spurgte han, idet hans Hjerte slog hurtigere ved hvert Ord, hun sagde, og hans lille Legekammerat traadte mere og mere frem for ham.

„Nej, ikke engang det,“ sagde hun med et saa vemodigt Udtryk, at Emnet ikke blev optaget igen. Men han iagttog hende, medens hun sad og syede ved Vinduet, lidt indenfor Kredsen, færdig til paa en besteden, rolig Maade at deltage i Konversationen, naar som helst et Spørgsmaal eller en Bemærkning blev henvendt til hende, og dannede en henrivende Kontrast til Doras paatagne Væsen. Det var det samme Ansigt, sagde han til sig selv; han vidste nu, hvorfor de smaa Glimt, han havde seet af hende den første Dag, havde gjort saadant Indtryk paa ham. Men hvordan kunde det være, at hun ikke erindrede ham — han ønskede, der havde været et Piano, saa han kunde have forsøgt Virkningen af at spille „Bonnen“, som hun havde været saa glad i. Maaske hun vilde erindre ham, naar han fik Forbindingen af, derpaa kaldte han sig en Taabe, som byggede Luftkasteller paa, hvad der maaske blot var en tilfældig Lighed.

„Lille Mijs Daisy,“ sagde Cato, da han kom ind for at dække Bordet, „Chloe vilde gjerne bede Dem komme ud og se paa Flødefagen.“

„Flødefagen?“ spurgte Tante Debby og saa op. „Hvad i Alverden tænker Chloe paa. Bliv siddende, Daisy; jeg skal gaa.“

„Chloe vil ikke blive fornyet,“ sagde Cato.

„Snak,“ sagde Tante Debby og gik ud. Men Cato gik hen til Marjorie.

„Hvis lille Mijs vilde være saa snil,“ sagde han med et bønligt Blik.

„Hvad er der paafærde med Cato?“ spurgte Mijs Dora skarpt, da Marjorie smilende rejste sig for at gaa med ham.

„Jeg skulde nærmest tro, han har slaaet noget itu og er bange for at sige det til Bedstemama.“

Cato førte Marjorie ind i Spijstuen og saa sig forsigtig om for at forvisse sig om, at ingen hørte ham.

„Lille Mijsy undskyld,“ at Cato har faaet Dem ud her paa den Maade, men jeg maatte finde paa dette for at faa jagt noget til lille Mijsy.“

„Hvad er det, Cato?“

Cato gik tæt hen til hende og hviskede: „Den unge Master derinde er ikke den eneste Lincolnsoldat paa dette Sted, Mijsy, Cato har en ganske for sig selv i sin lille Hytte.“

„En til?“ raabte Marjorie.

„Ja, Mijsy. Meget underlig Mand, Cato ved ikke, hvad han skal tænke om ham. Han kom iforgaarsaftes og var saa underlig, at han næsten stræmte Livet af Cato og staffels Clorinda. Han er forførdelig angst for Soldaterne. Smellem snakker han over sig, jeg tror ikke, han er ganske rigtig i Hovedet; han siger, at hver Mandes Haand er imod ham. Clorinda og jeg er rent udaf det, ved ikke, hvad vi skal gøre med ham, Mijsy.“

„Kan Du ikke faa ham til at gaa, Cato?“

„Rebellerne er rundt omkring her, Mijsy, og vi kan ikke jage Manden i Hænderne paa Filisterne.“

„Hvorfor spørger Du ikke Mijs Debby? hun kan langt bedre end jeg sige Dig, hvad Du bør gøre.“

„Ja, ser De, Mijsy Daisy. Soldaten fik Cato til at sværge paa, at han ikke skulde sige til nogen, at han var her, og Cato kan ikke bryde sit Ord. Men igaarsaftes, da lille Mijsy kom ned til Fims Hytte for at se til det syge Barn, fik han se Mijsy, idet hun gik forbi, og jeg tænkte, han var gaaet fra Fortanden. „Hvem er den Pige?“ siger han, hvor kommer hun fra?“ og Dnene jyntes næsten at ville springe ham ud af Hovedet. Jeg sagde ham, at det var Mijsy Daisy fra Dorf, Gubbernanten til Massa Puck og lille Pajsh, og han spurgte en Mængde Ting om Dem og bad om at faa tale med Dem.“

„Med mig?“ spurgte Marjorie forbauset. „Hvad skulde han have at tale med mig om?“

„Bed ikke, Mijsy, underlig Fyr, det er sikkert. Han raabte paa Cato tidlig idag og sagde, at han maatte tale med Mijsy. Sig, at jeg kan fortælle hende om hendes Fader,“ sagde han.

„Min Fader! O, Cato, tror Du, han sagde sandt? tror Du, han ved noget?“

„Hvor kan jeg vide det, Mijsy?“ sagde Cato forbauset over Virkningen af hans Erinde. „Han er en besynderlig Mand.“

„Sagde han virkelig, at han kunde fortælle noget om min Fader?“

„Han sagde det to tre Gange, Mijsy.“

„Jeg vil gaa til ham,“ sagde Marjorie og vendte sig mod Døren.

„Vent, vent, Mijsy; De kan ikke gaa nu. Cato maa følge Dem ned efter Tjehid; de andre Negre maa ikke vide, at Cato har en Mand i sin Hytte, som skal tale med lille Mijsy Daisy. Og Mijs Debby maa intet høre derom,“ sagde Cato hurtig, da denne Dame viste sig i Døren for at spørge, om Middagen ikke snart var færdig.

Dora var med al sin Dorsthed ikke lidet skarpsindig og listig, og hun lod sig ikke let føre bag Lyset. Hun havde sin Mening om den smukke Fremmede, der saa uventet havde slaaet sig ned hos dem, og troede kun halvt paa Tante Debby's Forklaring. Bedstemamas rolige, ligefremme Væsen ligeoverfor Kaptejn Rex dæmpede noget hendes Mistanke; men hans militære Holdning og raske, bestemte Manerer var aldeles forskjellig fra de Civile, hun nogenstunde havde seet, og hun kom til den Slutning, at han havde været i Armeen, om han ikke var der nu. Og han havde uden at vide det paadraaget sig hendes Mishag ved den Interesse, han viste Marjorie. Dora vidste intet om det Problem, han søgte at løse, og sluttede sig til, at han ligejom Harry Peyton var bleven fortryllet af hendes Dueøjne og uforslede Væsen.

Marjorie var underlig rastløs hele den Eftermiddag, hendes Kinder glødede, og der var et tankefuldt Udtryk i hendes Dine, som ikke undgik Kaptejn Rex. Han forsøgte at drage hende ind i en Konversation, men dette lykkedes ikke, for Dora forlod Værelset, da blev hun mindre tilbageholden, og han fik hende til at fortælle om sit Liv i Philadelphia. Det gamle Trylleri begyndte at udøve sin Magt; hun

undrede sig over, at den behagelige Stemme forekom hende saa kjendt, og om hun nogenstunde havde hørt den før.

„Har De nogenstunde været i New-York?“ spurgte han efter en Pause.

„Jeg har ikke været i New-York paa mange Aar,“ sagde hun, idet der ligesom gik en Gysen gennem hende, som Erindringen om gamle Moll altid medførte. „Jeg ønsker ikke at komme der igjen.“

„Ikke! maa jeg spørge hvorfor?“ sagde han forundret.

Hun gjorde en Gestus, som han saa vel kjendte fra før. „Det er ingen Hemmelighed. Jeg var en liden fattig, forældreløs Pige, da Mrs. Randolph fandt mig; hun har taget sig af mig lige siden, og nu sørger jeg for mig selv,“ sagde Marjorie med et lidet Drag af Selvfølelse, der klædte hende godt. „Jeg kom herved som Gouvernante, og Puck og Pajsh er mine første Elever.“

„De fortjener den højeste Agtelse,“ sagde han varmt og kunde neppe afholde sig fra paa Stedet at give sig tilkjende, han var nu sikker paa, at han i den unge Pige havde fundet Barnet, som han elskede saa højt.

Hun havde kun Tid til at give ham et taknemmeligt, fornøjet Blik, da Tante Debby i den største Besværelse kom styrrende ind.

„Kunde noget være uheldigere! kommer ikke hele Peytonfølget op igennem Aleen, og der er Guld-tresser nok til et Dusin Officerer. Ja, for Dem, Mr. King, er der intet andet at gøre end at være daarlig og gaa tilfjængs, mine Historier kan mulig narre Dora, men denne Forbinding vil røbe Dem ligeoverfor Soldater.“

Kaptejn Rex saa paa de blege Ansigter foran sig og smilede. „Var ikke saa forstræffet,“ sagde han rolig; „jeg er stærk nok til at ty til Moradserne igjen, skjønt nu synes der neppe at være Tid til at komme bort.“

„Op Rjokkentrappen, Daisy,“ sagde Tante Debby og gav ham et lidet Puf i den Retning. „Jeg maa op til Dora.“

„Dora!“

Den unge Dame vendte sig om ved Tante Debby's høje Raab.

„Peytons er nede, og jeg formoder, de bliver tilaftens; de har to eller tre Fremmede med sig. Mr. King er ikke vel, saa han kommer ikk ned.“

„Mr. King — Ah? Han lod til at være meget rast for en halv Time siden.“

Hendes Blik udtrykte mere, end hendes Ord, og Tante Debby marscherede lige op til hende, tog hende med et fast Greb om Haanden, idet hun sagde: „Dora Lindon, jeg ser nok, at Du tror, at din Skarpsindighed har gjort en Opdagelse, men se til, a: Du passer paa din Tunge ligeoverfor disse dine Venner, og giv Dig ikke af med at sladre om, hvad der ikke vedkommer Dig.“

Døren lukkede sig efter den oprørte gamle Dame, men Dora rystede Haanden efter det hårde Greb og sagde med Harm: „Ja, vent Du, jeg skal betale Dig for dette!“

Marjorie kom efter at have fulgt Kaptejn Rex ovenpaa ned med et blegt Ansigt og fandt: Selskabet samlet paa Piazzan. Foruden Peytons selv var der to Officerer, der bar de Konfederereds Uiform.

Harry var særdeles munter og hervendte sig mere til Marjorie, end Dora fandt behagelig, hvorved hun blev end mere opbragt.

De fremmede Officerer var Kaptejn Forsyth og Løjtnant Hayes, af hvilke den sidste gjorde et saa slet Indtryk paa Marjorie, at hun sølte sig i de i hans Nærhed, og det formildedes ikke ved, at hun af deres Konversation forstod, at han stod i Spidsen for den Trop, der var paa Jagt efter Spionen, som Dora havde fortalt om.

„Han er en listig Krabat,“ sagde Løjtnanten, da han bestrev Gjenstanden for deres Forsølgelse. „To Gange er vi komne til et Hus just en Time eller to, efterat han har forladt det. Han maa være bleven hjulpet af Negrene,“ han tilbagevraangte just en Ed, der krævede ham paa Læberne, da han mødte et strængt Blik fra Tante Debby. „Men,“ fortsatte han, „nu tror jeg, vi snart skal have ham i Sitterhed. Han vil blive hængt,“ tilføjede han med en raa latter, „og jeg tænker, mine Folk med Fornøjelse vil udføre det Arbejde til Gjengjæld for at den Møje, han har gjort dem.“

„Hvem er denne Mand, som Deres Mand nærer saadant Had til?“ spurgte Tante Debby.

„Hans Navn — eller hans paatagne Navn da — er Rogers. Han har ligesaa mange Forklædninger, som der er Dage i Ugen, og vi har Grund til at tro, at han er en rigtig Skurk.“

„Er Du ogsaa ganske vis paa, hvad Du siger, Ven?“ spurgte Bedstemama mildt. „Jeg vilde raade Dig til Skaansomhed, hvis Du finder Manden.“

Skaansomhed syntes at staa i en saadan Modsetning til Løjtnant Hayes' raa Træk, at Belle og Dora neppe kunde holde sig fra at le, og selv over Marjories ængstelige Ansigt gled der et lidet Smil.

„Af de stjaalne Blikke, Cato tilfaste Officererne, saa Marjorie, at han var meget urolig, og hun undrede sig over, hvordan hun skulde komme uformærket bort, da Pash heldigvis blev søvrig, og da Buck og Pash altid i den senere Tid havde gjort Fordring paa, at hun skulde bringe dem tilfængs istedetfor Silby, havde hun nu en god Undskyldning for at tjene sig.“

„Kom og hent mig i Barnekammeret, saa snart det er sikkert,“ fik hun sagt til Cato, idet hun gik ud.

Begge de to Smaa sov sødelig, da Cato efter en sagte Banken stak sit graafrængte Hoved ind ad Døren.

„Nu er alt i Orden, Missy; Silby kommer og sidder hos Børnene, og hvis De vil følge med ned Bagtrappen, kan vi naa Hytten i en Fart, men det er bedst at tage noget over den hvide Dragt, hvad?“

Marjorie indhyllede sig i et stort Plaid, som tilhørte Tante Debby, og fulgte lydøst efter Cato, der forsigtigt førte hende til en af de største omkringliggende Negerhytter og bankede paa en Dør paa venstre Side af Gangen.

„Det er mig, Massa,“ sagde han og stak Hovedet indenfor. „Hvis Lemmene er luffede, skal jeg tænde Lys.“

„Er der nogen med Dig?“ spurgte en hvistende Stemme henne fra det længst bortliggende Hjørne af Bærelset.

„Lille Missy Daisy, Sir,“ sagde Cato, idet han strøg en Fyrstikke og tændte Lyset, der stod paa Bordet.

Marjorie vendte sig ivrig derhen, hvorfra Lyden kom, og ved det matte Lys saa hun et Par gennem-borende mørke Øjne i et underlig blegt Ansigt, omgivet af en Masse ganske hvidt Haar.

Hun gjorde et Skridt fremad, og et Udbrud undslap hende: „Gentleman Roddy!“

Ansigtet foran hende antog om mulig en endnu mere aftegraa Blegghed; han sprang op fra Stolen og nærmede sig hende. „Hvem kaldte mig ved dette Navn?“

„Det gjorde jeg,“ sagde Marjorie efter at være kommet sig af sin første Stræk. „Jeg erindrer Dem, kjont det synes, som De har glemt mig.“

„Hvis Missy onsker det,“ sagde Cato afbrydende dem, „vil jeg gaa ud til Clorinda og holde Vagt. Blev ikke forlænge, lille Missy; man kunde savne Dem.“

„Hvor kjendte De mig under dette Navn?“ spurgte Manden, idet han nøje granskede hver Linie i hendes Ansigt.

„Engang, da jeg var et elendigt, ullykkeligt lidet Barn, var De min Læge; erindrer De ikke Barnet hos gamle Moll?“

Gentleman Roddy sprang op og udstødte en drøj Ed. „Var det Barn Dem? Havde jeg vidst det dengang, skulde jeg —“ han standsede, han fandt det ikke klogt at udtale den Tanke, at han da skulde gjort flere Penge ud af hende, end han kunde nu.

„Jeg vil gjerne takke Dem,“ sagde hun blidt. „Havde ikke De og Nancy været saa gode mod mig, vilde jeg være død nu, og to Gange frelst De mig fra gamle Molls Slag.“

Hans Udtryk blev noget mildere.

„Saa De erindrer dette endnu, Barn? Godt, der er ikke mange gode Gjærninger, jeg har udført i Livet, jeg er glad over, at der er en, som fortjener at blive erindret. Nu, har De ikke lyst til at høre, hvorfor jeg sendte Bud efter Dem iaften?“

„De sagde, at De kunde sige mig noget om min Fader, O, Sir, kan De? Det er mit højeste Drøst i Livet at udfinde, hvor jeg kom fra, og hvem der var min Fader.“

Han var taus en Stund; hvor langt skulde han gaa?

„Jeg er i Livsfare, hvert Djeblik kan disse Hunde falde over mig. Folkene i Huset deroppe er Kvædere, fortalte Negeren mig, og vil ikke forraade mig. Hvis De vil sende mig til et sikkert Skjulested, vil jeg fortælle Dem, hvad jeg ved.“

„Men hvorledes kan jeg det?“ spurgte Marjorie fortvilet, „jeg er jo fremmed her og kjender ikke Landet.“

„Fortæl mig, hvad De ved om Deres Barn- dom,“ sagde Skurken og forandrede pludselig Taktik.

„Saagodt som intet, før jeg kom til gamle Moll. Jeg hufter min Moder og et Skib, som gik op og ned, og en Mand, som hed Barney, og en Herre med smukke, venlige Øjne, som lærte mig et Digt om Santa Claus. O!“ raabte Marjorie med et smerteligt Udtryk i hver Linie af sit Ansigt, „hvis De ved noget om mig, saa sig det og vær ikke saa grusom!“

„De ligner Deres Moder; det er Grunden til, at jeg kjendte Dem, men en Handel er en Handel, og fortæl mig nu, inden vi slutter en, hvordan De kom her.“

„Mrs. Randolph, en Dame i Philadelphia, tog sig af mig.“

Gentleman Roddy udstødte atter en Ed. „Havde jeg ikke glemt den Aften!“

Marjorie betragtede ham forvirret og kom pludselig til at tænke paa, hvad Cato havde sagt, og blev bleg. Det vilde ikke være hyggeligt at være indeluffet med en Sindsforvirret.

„Var De ikke med i et Tableau hos Mr. Clive for en Tid siden?“ spurgte den besynderlige Mand.

„Jeg saa Dem der.“

„De?“

„Ja, se ikke saa mistroisk ud; naar jeg er i Buds og har min Paryk paa, ser jeg ud som en fin Herre, og der var en ung Dame, som var meget høflig mod Mr. Rogers den Aften.“

„Rogers!“ udbrød Marjorie; „er De den Mand, som Løjtnant Hayes søger efter?“

„Hvad ved De derom?“ spurgte han og greb hende voldsomt om Haandledet.

„Intet — slip min Haand.“

Døren blev idetsamme aabnet. „Snart færdig, lille Missy?“ hviskede Cato.

„Strafs,“ svarede Gentleman Roddy og vendte sig derpaa hurtig til Marjorie. „De kan gaa op og forraade mig til den Officer, De taler om, hvis De har lyst; men gør De det, overgiver De mig til Døden, og jeg siger intet. Paa den anden Side — hvis De vil skjule mig i tre Dage (efter den Tid vil Faren være forbi) — lover jeg at give al den Underretning, jeg kan, om den Mand, som jeg tror er Deres Fader.“

Marjorie vred sine Hænder. Hvad kunde hun gjøre? „Jeg kan ikke gjøre det alene,“ hviskede hun til sig selv. „Maafte Miss Frost kunde finde paa en Udvej, hvis jeg fortalte hende det. Jeg skal komme igen tidlig imorgen. Ja, Cato,“ og med et medlidende Blik paa Spionen gik hun hurtig op til Huset.

I hendes eget Bærelse, knælende ved Vinduet og med de taarevædede Kinder trykket mod Ruden, fandt Tante Debby hende en halv Time senere.

„Men, Gud velsigne Dig, Barn! hvad er dette?“ spurgte den energiske gamle Dame. „Disse frygtelige Folk skal nu afsted, og jeg kom op for at høre, om alt var i Orden med vor Gæst. Hvem har plaget Dig?“

„A, Miss Debby,“ sagde Marjorie med et Suk. „Jeg er saa ullykkelig! Sig mig, hvad jeg skal gjøre.“

Tante Debby fattede sig ned med Lyset i Haanden og lyttede til Historien om Catos Gæst. Og hun fortalte om sin Længsel og Tro paa engang at finde sin Fader og det underlige Hul i hendes Erindring, der gjorde hendes Historie saa besynderlig og usandsynlig.

„Det undrer mig, at somme Folk faar Lov til at leve,“ sagde Tante Debby indigneret. „Den Rogers burde være druknet i Frødammen for sin Skurkagtighed; men han har nu Magten paa en Maade. Lad mig se“ — hun stødte Foden energisk i Gulvet — „nu har jeg det! Den ullykkelige Fyr skal sendes lige til Fætter Lemuel Hicks; det er det sikreste Skjulested. Mangan forfulgt Neger har fundet Ly der. Saa, græd nu ikke mere, Daisy; jeg skal greje det.“

„Hvorledes?“ spurgte Daisy aandende lettere.

„Vi kommer til at følge med for ikke at vække Mistanke — Du, jeg og Pash. Jeg vil lade ham faa en graa Kvæderdragt, og vi vil tage Bognen og Jim og rejse for at besøge Fætter Lemuel et Par Dage.“

„Hvordan skal det saa blive med Kaptejn —“

„Hys! Baggene har Dren. Gam vil jeg overdrage til Catos Omsorg. Jeg maa sige, at Hjertet kom mig op i Halsen ved at høre paa den Døper sidde og snakke om Hængning ved Aftensbordet. Vi maa være afsted tidlig imorgen, Daisy; det er en lang Vej. Haaber, vi ikke støder paa nogen Troppeafdeling paa Vejen. Men nu maa jeg se at kaffe Klæderne tilveje, skulde de nu ikke passe, vilde vi være ilde farne.“

Hun gik, men kom straks tilbage. „Har Du noget imod at gaa op og banke paa den unge Herres Dør og høre, hvordan han har det? Og sig ham, at vi skal rejse Kl. 6 imorgentidlig — altfor tidlig for ham til at være oppe.“

Marjorie tørrede sine Øjne og gik gennem Tante Debby's Bærelse til Kaptejn Rex.

„En Ven,“ sagde hun sagte, idet hun bankede paa.

Skodden blev hurtig trukket fra. „Her er ganske mørkt,“ sagde han smilende, „maa jeg komme ud, eller skal jeg blive ved at være syg?“

„Vær forsigtig, de er ikke borte endnu; men jeg skulde sige Dem, at vi maa afsted paa en hemmelig Rejse imorgen, Miss Debby, Pash og jeg, og kommer ikke tilbage før i overmorgen. Cato vil tage vare paa Dem. Der er en ullykkelig Flynning paa Plantagen foruden Dem, og vi skal forsøge at faa ham bort.“

„Kan ikke jeg ogsaa følge med?“ spurgte han ivrig.

Hun rystede paa Hovedet. „Jeg er bange, det ikke gaar an. De vil være sikker her, haaber jeg. Farvel; onst os en hurtig Rejse.“

„Jeg vil onste Dem hurtig tilbage igjen,“ sagde Rex og tog den lille smale Haand i sin, mægtig greben af Erindringen om Barnet, der saa tidt havde leet paa ham med de samme Øjne. „Miss Daisy, jeg har noget at sige Dem, naar De kommer tilbage. Maa jeg?“

Hun saa paa ham med et uskyldigt, forundret Blik. „Ja naturligvis,“ sagde hun og saa ham venlig smilende op i Øjnene. „Lad nu ikke Bud plage Dem for meget, medens jeg er borte.“

„Godnat!“ sagde Rex og luffede sig inde igjen, hvorefter han med Hovedet fuldt af alle Slags Planer gik til Ro.

Miss Debby vilde neppe have været saa tilfreds med sit Arrangement, havde hun hørt den hvistende Konversation, der blev ført mellem Dora og Harry Benton paa Piazzaen.

„Harry,“ sagde Dora og lagde sin Haand paa hans Arm, „jeg er ikke vis paa, om det ikke vilde være Umagen værd at undersøge vore Negerkvarterer i denne Krigstid.“

„Du mener da ikke, at der er nogen skjult her?“ for Harry op.

„Jeg ved ikke. Cato og Jim har været aa underlige i den sidste Tid,“ sagde Dora, medens hendes Hjerte bankede voldsomt ved det Forræderi, hun gjorde sig skyldig i. „Men jeg tænkte blot, at hvis Løjtnant Hayes Søgen var forgjæves, burde man maafe se efter her. Hvis han vilde være lidt hensynsfuld mod Bedstemama —“

Kaptejn Forsyth kom med det samme til og forhindrede hende i at fortætte; men hun havde sagt nok; og da hun en halv Time senere befandt sig alene paa sit Bærelse, vilde hun have givet meget til, om hun kunde have været fri for den Samvittighedsbæstel, hun havde over sin vellykkede Hævn.

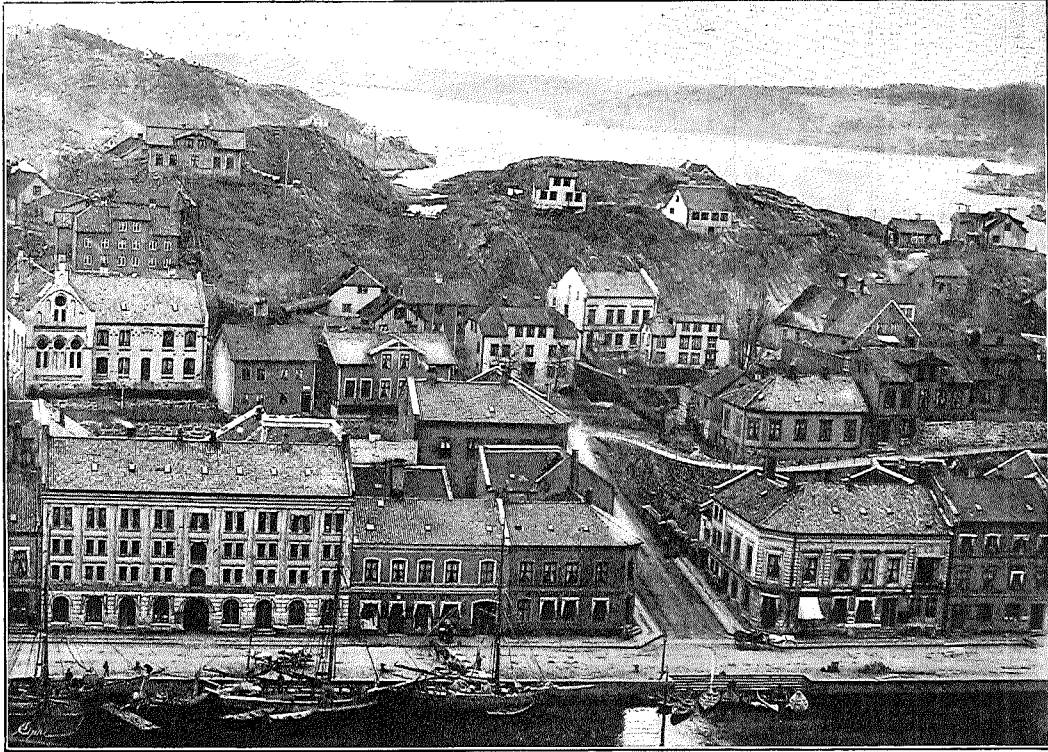
(Fort.)

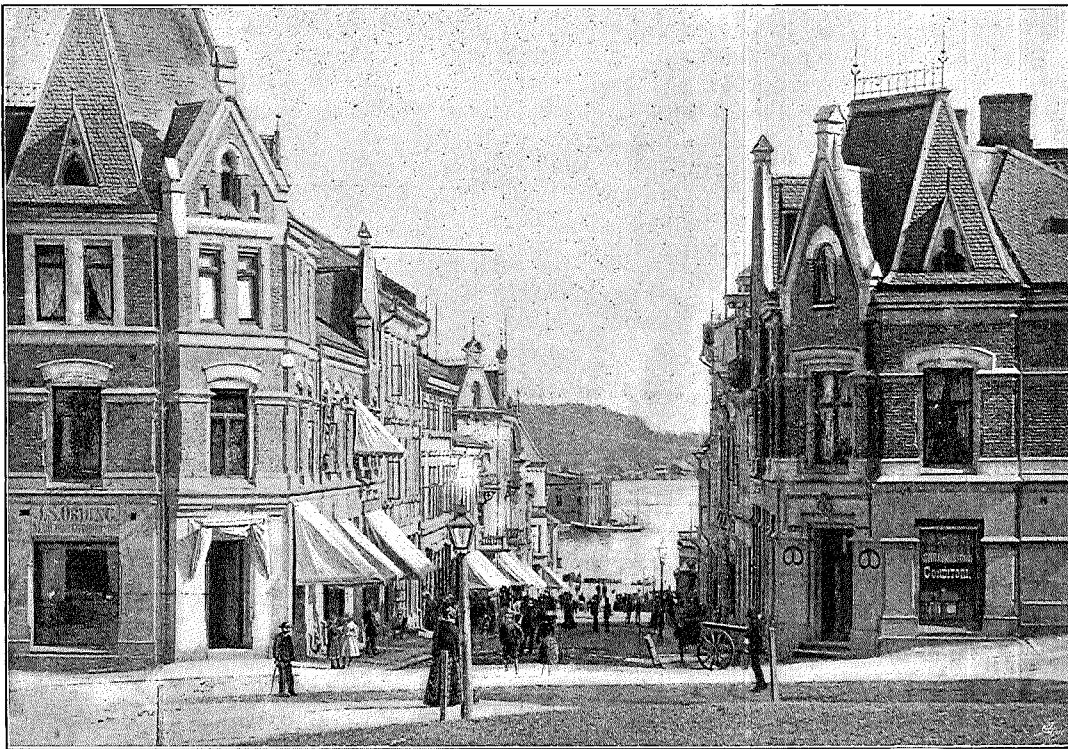

Førelbreglæde. Efter et Originalmaleri af H. Sondermann.

Parti fra Arendal.

Parti fra Skien.

Svanhvide.

Novelle

af

Aug. Maurice Augustson.

I.

Rejsende som en Svane lagde Dragestibet sit brede Bryst mod Søen; da det i den stille Aften gled henover Havfladen, der lyfte op med Morild rundt omkring, lignede det en Bloug, dannende Furer i en Mark af lutter Sølv; slig for Morildens hvide, glindjende Skjer langs Siderne og i Røselbandet.

Ved Styreaaren stod Skibets Hovedsmand, den unge Viking, Sigurd af Aena: snart lod han Blikket glide henover Havfladen, snart henover de 30 jovende Mænd, der indhyllede i sine blaa Badmelskjortler havde strakt sig til Hvile paa Skibets Bund — snart søgte det Himmels Stjerner, der nu ganske havde indtaget den flygtende Maanes Plads. I Syd troede som en Dronning over de øvrige Sydforsæt i al sin Glands; paa den dybe blaa Mørkhimmel lignede den en funklende Diamant, fæstet og henlagt paa et gjennemsigtigt, farverigt Klædebon. Saa stille: Bære det jovende Mandstabs dybe Mandedrag — bare en liden Knirken af Raagen, hvergang den lette Bris fyldte Sejlet.

Hans Blik undgik med Villie at søge der nedad, hvor den lille Bagstavnsforhøjning, bestemt til Styresmanden — hvor han selv altsaa nu stod — begyndte. Forresten saa det der liggende bare ud som en Pakke Silketøj; men ved nærmere at se til traadte dog Omridjene af et menneskeligt Legeme en svagt og utydeligt ind.

Hændte det dog af og til, at den unge Viking uvilkaarlig kom til at strejfe denne Blydt, der laa, adskilt fra det øvrige Mandstabs, næsten for sig selv og lige ved hans Fødder, trak Brynene sig sammen, Dvælene lyfte med en sølsom Glands, og Hænderne knugedes fastere om Styreaaren.

Hvor Ratten bringer Tanker! — Havde han gjort Uret i at røve denne Kvinde fra Folk og Fædreland? Nej, med den Ret, som Visingens frie Liv og Kamp havde lovhjemlet, med den Lov, der siger: „Magt er Ret,” som Skjaldene og Kvinderne i hans Hjemland, Norden, besang ved Hårpepil i Sejrskvad, havde han intet at bebrejde sig!

Nej, han vidste det grant, og han følte det som et Mesterstykke: Sent paa Kvelden havde han med en Haandfuld Mænd gjort Landgang og Strandhug i Sydlandets Konge, Bonivars Rige, han havde indfundet sig i hans Marmorhal og overrasket ham ved Driftegildet. Endnu saa han tydelig den bøjede Dving, der havde pralet af, at ingen Fiender vovede at vise sig i hans Rige, at ingen Prinsesse var skønnere end hans Datter, og intet Land mere frugtbart og stort end hans, saa han fiddende under den høje Silkebaldafin og drifkende Vin af sin nylig slagne Dødsfiendes i Guld indfattede Hjernekal.

Og Datteren — denne paa haanste Ord saa rige og stolte Kvinde, hvis Skønhed var bleven et Ordspog, et Slagord blandt Havets færende Svende!

Han havde maattet se hende! Og endog høre hendes spottende Udraab. Endog efterat alle var halvvejs overvundne, havde hun med løftet Haand befalet: „Knæl, Røver, for Kong Bonivars Datter!”

Men Svaret var heller ikke udeblevet:

„Du tager fejl, Kvinde — jeg er ingen Røver — i aaben Kamp har jeg kæmpet med mine 30 Mænd mod din Fars Hundreder; fribaarne Mænd gaar ej Snigveje. I mit Land mellem Nordens Bjerger er ingen fribaarne Mand tvungen til at bejle til Kvindegunst, og mindst af alt er jeg kommen her for at gjøre dette. Vi beskytter og ærer Kvinderne som vor Medhjælp og Støtte; vi knæler ikke, vi tilbeder dem endnu mindre.”

Og han havde seet, hvor disse Ord havde virket, hvorledes den hovmodige, med Modgang uxfjænde Kongedatter var sunken ned paa Løvhænken med Ansigtet ind mod Hinderne, og hvorledes hun i sin Dmmygelse og sin Brede med den ene Haand havde ført et Stykke af sin hvide Silkerobe ind i sin Mund og heftig bidt deri, medens hun med den anden dækkede sit Ansigt. Haaret, det svære gulbrune Haar, der i Ratten blev holdt sammen af en funklende Ugras,

løste sig og skjulte hendes hvide, fine Nakke. Men ingen Klage var kommen over hendes Læber.

Og midt under al Forvirringen, under Vaabengnet havde han ikke tabt denne Kvinde af Syne. Var det Trods, der efter Sejren havde bragt ham til rolig og fattet at sige til sine Mænd:

„Vikinger, bring alle Kostbarheder ombord — tag dem; alt er Eders, deler dem mellem Eder . . . jeg ønsker kun ét Sejrsteegn . . . ;” med disse Ord havde han vendt sig mod Kongedatteren og ladet sine Dvæne forskende og roligt hvile paa hende . . . „det er denne stolte og trodsige Kvinde.”

Som et Lyn havde Prinsessen reist sig og var med løstede sammenknugede Hænder styrtet frem som for at slaa ham ned:

„Mig ønsker Du . . . ! Ha, ha, lidet skulde det baade Dig at bære Blodhøvnens Arm saa nær din egen Barm!”

Men rolig havde Sigurd studt hendes Arme tilside:

„Kvinders Ord er hvassere end Pilespidse; mig rammer de ikke; min Brynje er hærdet Metal, Kongedatter. . . I lover Hævn . . . jeg gjentager, mig skal I trods dette, følge!”

Selv i hendes hjælpeløse, frampagtige Hulken havde den unge Viking maattet indrømme, at hun var fager, og for dog at vise, at han nærrede Agtelse for hende, havde han tilføjet: „Tro I mig, Kvinde, aldrig har Nordens hæderlige Mænd skjændet en værgeløs Kvinde, og vær forvisset: Ej skal det ske denne Gang heller; vel er I min Fange, men ingen Skjændsel, ingen Skam skal overgaa Eder; det sværger jeg ved min Gæve som fribaarne Mand . . . Men heller ikke skal nogen sige mig paa: Sigurd hin Unge slog Bonivars Hundreder med sine tredive Mænd, dog frygtede han Datterens Hævn og efterlod den stolte Kvinde ubejsejret og ligejaa pralende som forhen. — I har intet Valg. I følger mig med det Onde eller det Gode. . . .”

Sønderknust og bevidstløs var Kong Bonivars Datter falden om og paa Sigurds kraftige Arme baaret ombord i Dragestibet for at bringes mod Norden sammen med de øvrige Kostbarheder.

Hvor Ratten bringer Tanker —! Den unge neppe 23aarige Mand hist ved Styreaaren, der netop i Grindringen havde gjenkaldt sig de nu fortalte Optrin, søgte sig trods dette ikke saa sejrberust, saa lykkelig.

Der var kommen en hidtil ukendt Kærlighed op i hans Barm, en Følelse, der bragte hans Hjerte til at banke hæftigere og jage Blodet op i hans Kinder, hvergang hans Blik strejffede Silkebylten. Var det Frygten for Hævnen! Angst for Døden, der maatte ventede ham ved denne Kvinde? Han troede det ikke; hvad havde han desuden at tabe? Gjede han mere end sine Mænds Beundring, sit Dragestib, og hvad det for Djevlliket gjemte af Skatte? Nej! Vilde en kjær Slægt savne ham — aa nej — som en fattig, skønt kongebaaren Gut, havde han styret sin egen Kurs og valgt sig Oceanet til Fæstemø; men den Kjæreste var troløs og tog ligesaameget, som hun gav.

Men hvad da? Ja, han vidste det ikke.

II.

Et lavstandset, aabent Dragestib i Storm, en Nøddestal paa det oprørte Hav! Det var paa Høllningen af Dagen — to Uger efter — og endnu gif Rejsen mod Norden; thi Hjemmet var endnu ej naaet. Dagene havde slæbt sig hen — den ene lig den anden — med Solfin og Medbør; da kom Stormen, den gav Afvælsling, men ikke Skræk, man vidste, at Hjemmet ikke kunde være saa langt borte; thi i det Fjerne steg Skyten og Klippemasserne truende, skumoversprøjede op.

Sigurd stod ved Roret; gennemvaad til Skindet holdt han med fast og sikker Haand Styreaaren, medens hans Blik roligt og stiftetvis enten hang ved den blytung, graaorte Himmel eller Skyerne, der taarnede sig som gigantiske Fjælde og forandrende sig hvert Sekund antog forskjellige Skikkelser uden at bringe en eneste Bysning, snart saa han udover Søerne, der kom anstigende som fnygende Uhyrer, væltende sig indover, truende med at kandre og fylde den skrøbelige aabne Vaad. Som en Rytter kom Vinden sættende fremover, dansede et Djevllik henover Bølgetopperne og slængte Skum og Soraak rundt om

sig. Men Styresmanden, Sigurd, vidste at manøvrere sin Vaad. Han opmuntrede sine Mænd, der snart afløste hinanden ved Rorerne for at hjælpe til ved Skibets Styrring, snart øste Vand. Men ingen Skræk lyfte af Ansigtterne, kun Djevllikkets Mjør, kun rolig Handling holdt alle tause og paa Post.

Klamrende sig fast — saa Skridt fra Styresmanden — saa Bonivars Datter. Skønt hendes Klæder var gennemvaade, skønt hun stred af Kulde, klamrede hun sig med begge Hænder fast til Bundspanterne, medens hendes Dvæne uophørlig fulgte Styresmanden og enhver af hans Bevægelser. Græde —? Ja, hvis ikke hendes Taarefilder forlangt var udtørrede! Jamre —? Hvis det nyttede. Ventede der ikke alle den samme Skjæbne og Død? Desuden laa der ikke Tillid, Fasthed og en Fernvillie i det Ansigt, hun havde for sig. Hun havde kjendt mange Mænd af Karakter, men ingen var dog som han —! Og saa var det ikke frit for, at der steg en liden, beundrende Tanke frem i hendes Barm. Han traang hende jo uvilkaarlig dertil, hntes hun, slig som han førte Styreaaren, slig som Skibet stikert undgik Braatene under hans Kommando. Og de af Søskummet og Vandet oversprøjede Træk, de var ungdommelig friske og fagre.

Og dog — han bar Skylden for alle hendes Ulykker! Hævn! Hævn!

„Engstes Du, Bonivars Datter?” raabte han, ledtaget af noget, der lignede et Smil.

„Jeg frygter ikke — Barbar!” svarede hun, men Stemmen var ikke barsk og haard, snarere som om hun vilde berolige ham.

„Op med Skudestavnen op mod Vinden, hej, Godtfolk —! Der kommer en derude, der er veldigere end et Bjerg! — Hold fast, ellers kommer I til at nyse Salt!” skreg han atter.

Og med Døden for Dvæne lo de gamle Vikinger og holdt sig fast.

Søbraatet tog nok baade Sejlet og Raagen og fyldte Skibet halvt: Ti Minutter efter, da Skuden paany var læns, og man fik se sig om, laa Skibet og huggede løs uden Styrring, og to Mand manglede.

„Det gaar nok ikke længere dette, Godtfolk, vi maa have Magten over hende. — No, Gutter, op mod Vinden med Stavnen igjen, ro, om saa Blødet springer fra Neglene, ellers gaar vi tilbunds.”

Saa arbejdedes der, og op mod Vinden kom den.

„Sejl, — sæt Sejl, Godtfolk, I magter ikke længe at holde hende gaaende bare ved Rorerne.”

„Ejer ikke Stumpen, Herre,” svarede der tilbage fra Mændene.

Sigurd saa sig om; Søen havde nok taget, hvad der kunde tages; mørkt saa det ud.

Kongedatteren lyttede et Djevllik aandeløs efter disse saa og fattige Ord. Saa rettede hun sig op holdt sig frampagtig fast med den ene Haad, medens hun med den anden rev det dnygvaade Silkedrappert, der før havde gjort Tjeneste som Prydelse i hendes Faders Hal, af sig, rakte det henimod Mændene og raabte:

„Se her — tag det og sæt Sejl!”

Og i sin tynde hvide Kjole, den hun var iført hin mindeværdige Aften ved Gæstebudet, lagde hun sig atter tilbage fladt ned, greb fastere om Løfterne og lukkede Dvæne, som om hun ventede paa Døden, der lurede. Hun var kridhvid i Ansigtet, Læberne fast sammenpressede, og det lange Haar laa i bølgende Tjavjer omkring hendes Hals og Fryst.

Saa arbejdedes der — afbrudt og mejjommeligt, man stak en Aare ud til Raa; og Sejlet kom op.

Henimod Aften blev Stormen afløst af et heftigt Regnvejr, der truende Bølgerne til at lægge sig, og ved et lidet, skarpt Straalevæld fra Solen, der brød gennem Skymasserne, fik de Dottars i Sigte, fandt Løbet, og sent paa Ratten laa de tilankers, sikre for Vejret og alle Vinde inde i Bugten.

Hvad Sigurd tænkte den Nat, vidste ikke med Sikkerhed, skønt det vist var noget om en Kvinde; indenfor den haarde Skal skjules den bedste Kjærlighed.

III.

Der laa et af grove og raat tilhugne Tommerstokke opført lidet Hus, nærmest lig en Hytte, oppe paa Bakken. Henimod dette kom en Mand og en Kvinde; begge slæbte paa forskjellige Ting. Han bar

et Par Gryder eller Kjelder af Bronce — en Verkrutte og en Sopelime; hun en Pose paa Ryggen. Begge var isørte tarvelige Badmelsdragter og begge var barbenede.

Oppe ved Stuen gjorde de Holdt og slængte Tingene fra sig.

„Her er Huset — efter fattig Lejlighed, Svanhvide!“

Hun saa mønstrende, foragtelig paa Tømmershytten og raabte:

„Dg derinde i den Svinesti skal jeg bo? . . . Nej — Tak . . . for Du skal tvinge mig den Udmyggelse paa, før skal jeg . . .“ Hun pegte ned i Dybet ved sine Fodder. Bassen laa for sig selv, højest oppe i Dalen; paa den ene Side skraaned den brat ned mod Bunden, hvor Elven løb mellem Stenene og Drekrattet; paa alle de andre Sider rundt omkring stod Fjeldtoppene som ærværdige Oldinge med Sne paa Isjen — kun paa den Side, hvorfra Vejen førte op, var Skraaningene mere jævne og opfyldt med lav Birkefkov.

„Naa, Du holder endnu paa de Prinsessenykkerne dine,“ svarede han smaaende, idet han gik hen og aabnede den lave Stuedør — „ja, ja — hver sin Lykt, siger Ordspøget . . . Kom herhen, skal Du se Havet!“ — Han strakte sig paa Taaspidderne, og der langt ude laa Havets blinkende Glade i Solnedgangen, lig det fjære Sølv i en Smeltedigel.

„Jeg gider ikke se, jeg har seet nok, og ikke skal Du snart faa glemme, at jeg er en Kongedatter . . . hvad skal jeg med de plumpe Tingester der? Hun sparkede Kjederne foragtelig med Foden fra sig. „Kunne fogel! Haa, haa — hvor Du er enfoldig — jeg skulde synke saa lavt, at jeg maatte være ved fligt“ — Dg hun lo, saa det gav Ekko mellem Fjeldene.

„Ja, nu faar Du gjøre, som Du vil, Svanhvide — bedre Vilkaar havde jeg kunne havt at byde Dig, dersom ikke Søen havde taget alt — jeg er en fattig Mand, Kvinde, og her kan Du faa bo: Hele Stuen er din.“

„Min — det Hønskede i Behold det selv. . .“

„Ja, ja vil Du heller jove under aaben Himmel — for mig gjerne. . .“

„Dg Du skulde kunne bo under samme Tag, som jeg —“ gjentog hun, efterlignende hans Stemme og Maade at føre Ordene paa.

„Nej — da havde jeg svigtet min Vre og min Ed — jeg skal være glad ved Fjøset. . . Vil Du ikke se og røre paa Dig lidt; Du kan virkelig gjøre Dig det hyggeligt derinde — jeg gaar min Vej — Du din“ . . . svarede han rolig, uden at lade sig anfægte. Dg da hun saa, at hun ikke kunde faa ham vred, begyndte hun at hulke højt, krøb paa sine Knæ hen til ham og raabte bedende:

„Sigurd, vær barmhjertig, hav Medlidenskab! For mig atter mod mit Hjemland, og jeg lover Dig — hører Du, jeg lover Dig — Rigdom, Guld, alt . . . har jeg ikke lidt nok — har jeg ikke?“

Han fjød hende blidt fra sig og sagde: „Kan ikke, Svanhvide, jeg ejer ingen Skibe mere; jeg er en fattig Mand nu; jeg kan ikke . . . Hvis Du var rigtig snil, lagde Du paa Varmen og togte mig et Fad Grød, til jeg kom tilbage . . . jeg har nødvendigt Grinde nede i Bygden!“

Saa forvandt han med et kort Nik ned ad Skraaningene, og Birkefkoen skjulte ham for hende.

En halv Time efter brændte Ilden lystig inde paa de tre store Stene, der gjorde Tjeneste som Grue — Grøden snøstede i Gryden som en Tærskemastine.

Der sad en Kvinde, hvis Stolthed var kuet og krænk, derinde og ventede.

IV.

Tiden gik, og man vidste neppe, hvorledes Dagene svandt deroppe paa Bakkehytten. Regelmæssig hver Morgen banfede en Mand paa Døren udenfra og spurgte, om Maden var færdig, ligesaa regelmæssig var Svaret: Kom ind!

Om Dagen var Sigurd paa Arbejde ude i Skoven, eller han spadede og arbejdede paa sin lille Jordstykke — om Aftenen kom han træt hjem, fik sin Grød og gik til Ro paa sit Halmknippe borte i det samme Fjøs, der husede hans eneste Ko. De led ingen Mangel i nogen Henseende, og ligesaa lydløst og

stille, som de vekslede de nødvendige Sætninger, ligesaa stille strøg Tiden frem.

Somme Kvelder syntes han, at han gennem det lyse, lette Birkekrat kunde skimte et Hoved med langt gulbrunt Haar, store og sporgende blaa Øjne, der fra den lave Døraabning stirrede og stirrede nedover Skraaningene — men forsvandt, naar han kom tilsynne. Af og til mærkede han ogsaa, at Svanhvides Øjne var duggede og røde som af Graad, men han forstode ikke og spurgte ikke.

Disse to Mennesker levede ensomt, adskilt fra den øvrige Verden, levede hver i sin Tanke- og Følelsesverden, men droges ubevidst mod hinanden. De havde intet at bebrejde hinanden: Saa slink som Svanhvide var bleven; der var ikke den Ting, hun ikke havde lært; endog den Ting at malke, hvad der fra Begyndelsen havde voldt hende den største Sorg og Uergjælf; i at slaa Jld med Flintestenerne var hun en Mester — ja det, som hun før havde brugt Timer om at gjøre, gik nu i en Haandevending.

Dg Sigurd — ja han arbejdede for to og var nu en saa holden Mand, at han tænkte paa at kjøbe sig en Ko til.

Under alt dette var deres Sjæleliv forblevet rent som to uftylde Børns; de nærrede gjensidig en saa stor Agtelse for hinanden, at enhver stog Tanke var jaget bort med det samme, den kom.

Ensomheden deroppe blev en Kveld afbrudt; der kom Fremmede tilgaards — det var en af Sigurds forrige Mænd. Efterat han efter gammel Skik var bleven modtagen som Gæst, og Kveldsverden var nydt, blev han og Sigurd siddende ved Gruen, medens Svanhvide fik travlt med at rydde op, vasse og tørre Kjorelerne og Ringerne, men det gik lydløst og stille, saa man neppe mærkede, hun var inde.

Saa sad de en Stund og snakkede om Vejr og Vind og om det besynderlige i, at Sigurd saa rent havde opgivet Søen og det gjilte Livet og Strandhuggene, ja om det rent ud morsomme i, at han havde taget sig en Fæstemø og var bleven Jordtræl.

„Snapper man om det nede i Bygden, Kveldulf,“ svarede Sigurd, „der maa være lidet Arbejde nutildags, tykkes det mig, naar Folk ikke har andet at bestille — Mands Billie er Mænske Himmerige, skal jeg sige Dig, Kveldulf — jeg er en fattig Mand og maa arbejde, selv om jeg er kongebaaren, hilsk dem det, og sig dem ogsaa, at Svanhvide ikke er min Fæstemø, men en hæderlig Kvinde og hjælper mig —“

„Godt Ord igjen, Hovedsmand,“ gav Kveldulf til Svar, „ikke skal Du sige, at jeg kommer som Husfredens Krænker og Røver, nej, men hvad det var, jeg vilde sige. . . vi har faaet en ny Lære; — de gamle, gode Guder, Thor og Odin er blevene aflægse og lidet duelige. . .“

„Nu skal Du høre — hvad siger man?“ udraabte Sigurd.

„Sære Tidender bragte Budstikken os! Hakon Jarl var bleven myrdet af sin Træl, Karfer, og Olav Trygvason, Eventyreren, kommen med Vaal og Brand, Præst og Bisp, og ve, den som ikke vil høre og antage den nye Lære!“

„Dg hvordan er da denne?“

„Den hvide Krist, der er alts Ophav — Solens Skaber, er kommen ned blandt Menneskene, forkynder Fred og Forlig mellem alle, forbyder Strandhug og Blodhævn og kalder Had til Fienderne Synd . . . følger man ham, bliver man lykkelig her, og istedetfor at vækkes med Odin i Balhal skal man, om man end dør Straadød, optages et Sted, der kaldes Himmelen . . . det hele er rent et Eventyr, et Sagn, lig dem, man hører af gamle Kvinder om Kvelden ved Arneilden.“

„Dg den Lære vil han paatvinge os, siger Du — der maatte da ikke findes Mands Billie og Vaaben i dette Land,“ henvendte Sigurd kort og bestemt.

„Det lader til — imorgen har han stævnet Bønderne til Tings paa Nykleby. . .“

„Saa har han det, da faar jeg vel ogsaa være med i den Veg,“ svarede Sigurd, „det er vel derfor, Du er kommen.“

„Ja, det var nok derfor; Du har Ordet i din Magt. . . Du skal føre os an, har Bønderne sagt!“

„Na ja — vi skal vel vide at tage imod ham, og for Resten vil de gamle Guder nok sørge.“

Dermed lagde han nyt Brænd paa Ilden, det spragede, blussede op; men Svanhvide fik pl:dselig

slig Hast, at hun faldt paa det glatte Stenzulv og tabte en Melkeringe i Faldet.

V.

Sammentræffet med Olav Trygvason paa Nykleby blev et komplet Nederlag for Bønderne og de gamle Guder.

Det var ikke alene Kongens kraftige Døttræden og den Iver, han lagde for Dagen selv ved grusom Strængighed at føre Kristendommen igjennem, men ogsaa den Mildhed og Overbevisning, der talte ud af de Redskaber, der dengang tolkede Evangeliets Sandhed, der i Forening bevirkede Omslaget og det forholdsvis gode Resultat: Spiren var ialfald lagt, og ikke saa havde dette Føretorn givet Anledning til Tanker til Overvejelse.

Blandt dem, der med mest Opmærksomhed havde paahørt de mærkværdige, fredfulde Ord om Kristi Komme, hans Værk, hans Lidelse for den sunne Menneskehed, var ogsaa Sigurd; men han havde ogsaa en langt videre Horizont, end de fleste af Hjembyggingerne sine; han indfødte og maatte indrømme, at denne ene Personlighed, Kristus, indbefattede alt i sig — han havde alle de gamle Gunders Dyrer, men ingen af deres Skrøbeligheder. Dg saa det Kjærlighedens Budskab — Fredsforlyndelsen. Det var ligesom et Par mægtige Arme, der strakte sig ind alle Steder, favnede dem, der vilde lade det ske, jævned det Vrange og Stygge og førte Menneskene — alle Mennesker — sammen som Søstende af en Slægt, kjæmpede for at det Gode maatte vokse og spire.

Dette faldt værst for ham, og denne Kjærlighedens Kraft den kom han til at krympe sig mest under.

Han syntes, det var en Tvangstrøje, der vilde hemme ham i alle hans Bevægelser.

Nej, han vidste, hvad han havde været, og hvad han vilde vedblive at være: Slog nogen til ham, saa vankede der Slag igjen.

Dertil kom Bitterheden over Nederlaget, der ulmede og struede hans Stolthed op i en skrællende Grad; Bønderne havde stolet saa fast paa ham — og alligevel — men vent, det skulde komme: Kristus eller Thor!

Dg saa var det ikke frit for, at han noget vred i Hu traadte ind i Bakkestuen den Aften; værre blev det, da han saa, der hverken var Jld paa Gruen eller Grød i Gryden. Nu skulde man da aldrig have seet Magen!

Ude havde det smaaeregnet, og Vejen var blød, saa Vandet var trængt ind i hans utætte Navverfko, og alligevel ingen Varme, naar han kom. Svanhvide skulde da vel aldrig være bleven syg?

„Svanhvide, hvor er Du?“

Istedetfor Svar smuttede en Kvindeskikkelse ind ad Døren, slog den dyngvaade store Badmelskappe fra Ansigt og Skuldre, og Svanhvide stod der rød-musset og anspøsten.

Sigurd vilde fare op og spørge, men han befundede sig, gik hen og tog Flintestenerne, fandt noget Kvas og slog Jld.

„Du maa ikke blive vond, Sigurd!“

„Vond! — Var det ligt sig? — Han havde jo ikke jagt et Ord, og hun var da ingen Trælkvinde. Kunne hun manglede noget i Huset og nu havde været nede i Bygden og hentet . . .?“

„Na, nej, det er meget værre — meget værre . . . jeg har været paa Tinget; jeg har hørt hvert eneste Ord, der blev talt. . .“

„Hm — saa! — Det kunde nok blevet ilde for Dig selv det, om nogen af Mændene havde faaet Dje paa Dig: Tinget er nok kvindelyst, siger man. . .“ Han følte ligesom en stor Lettelse ovenpaa den Vengstelse, han havde næret ved jendes første Ord, han var ligesom glad ved sig selv for, at hun velbeholden og usjæet var kommen derfra.

„Jeg skal sige Dig noget, jeg, Sigurd — det var ikke alene Nysgjerrigheden, der vist skal være færegen for os Kvinder, der drev mig ned — det var ogsaa noget andet —; men underligt led det, vi der fik at høre . . .; for mig føltes det sly, som om den gamle Bisp spillede paa et Instrument, hvis Strengene naaede helt inderst i min Barm . . . hvad siger Du?“

„Hm! Kvinder er svage og vaklende!“

„Om Menneskene forsøgte at leve slig, som den hvide Krist saa inderligt vaklert bad og beder dem om . . . nej, det gif vel ikke!“ hun satte sig paa en Trækrat lige ved Gruen, støttede Albuerne paa sine Knæ, og Hagen paa de foldede Hænder og begyndte ligesom aandstrævende og tankefuld at stirre ind i Siden.

„Du er bleven snaskom nu, Svanhvide; ja endog trist og tungsinndig, men jeg ved nok, hvoraf det kommer. . . Ser Du, Du burde forlade de gamle Guder, hvem Du aldrig forresten har bryd Dig meget om, gaa ned til Olav Trygvason, lade Dig hælde tre Draaber Vand over Hovedet og saa fortælle, at Du var røvet af en Hedning som mig — ved Du, hvad han saa gjorde? Saa blev jeg levende brændt — og Du blev nok sendt hjem. Saa kunde Du jo begynde paa det gamle Sus og Dus!“

„Sigurd, Sigurd! Er jeg ikke bleven straffet haardt nok?“

Hun strakte bedende sine Hænder ud imod ham.

„End jeg da?“ svarede han mut, „jeg er en slagen Mand — det blev jeg paa Tinget idag; Du hørte min Ydmønstelse — thffes det Dig ikke nok; og saa vil Du straks tirre mig ved at bringe Striden om den hvide Krist ogsaa ind i dette Hus; nej, saa længe jeg føler, der er en Blodsdraabe tilbage i mig, skal min Haand være løftet til Kamp for de gamle Guder — end er jeg ikke overvunden.“

Hun lod ham tale ud, hun gjorde Vold paa sin indre Bevægelse og vedblev at stirre ind i Siden med sine store, blaa Øjne.

Den Kvæld fik de ingen Mad; der var forresten ingen, der var sulken heller, syntes de.

VI.

I et var udpaa Baarkanten en af de første Majdage; i samtalen var begyndt, og Marken begyndte at iføre sig Sommerdragten. Da kommer Sigurd en Formiddag styrte ind i Bakkehytten og raabte, saa det rungede: „Svanhvide!“

„Nu kommer jeg,“ svarede denne sagtnodig inde fra Melkeboden.

Sigurd var øjensynlig glad og oprømt; Dagen var varm, og Solen, der stod højt paa Himmelen, havde brændt ham, saa Sveben under Spranget nebe fra Bygden perlede Draabevis frem paa hans Pande. Han tørrede sig derfor paa Skjortærmet, men vendte sig bort mod Udgangsdøren, da Svanhvide traadte ind. Saa sagde han hurtigt:

„Idag har jeg solgt begge Kreaturerne mine.“

„Du har solgt Dobla og Ravna!“

Hun saa paa ham forbausset og spændt.

„Ja, for nu rejser vi!“ tilføjede han.

„Rejser?“

„Ja, nu har jeg kjøbt mig Skib paany for at føre Dig hjem til dit og dine . . . jeg faar jo se, hvorledes jeg bedst kan greje mig alene her i den vesle Hytte.“

Han drog Bejret lidt tungt; det lod næsten som et Suf.

„Kjøbt Skib . . . for at føre mig hjem? Hvor Du er snil.“

Hun forstod tilfyneladende ikke, hvad der laa i disse Ord og lod sig synke ned paa en Sten tæt ved Døren.

„Ja, vel, Svanhvide. Stor var min Uret mod Dig, da jeg røvede Dig Fader og Hjem og førte Dig op i Nød og Uføre; taad var den Leg — og jeg erkjender det. Jeg trygler Dig ikke om Glemsel eller Tilgivelse . . . jeg kan det ikke . . . da vilde Savnet efter Dig blive for stort.“

„Saa jeg skal hjem,“ hvistede hun stille og saa sig om i den lave Stue. Hendes Tale klang demodig, hun blev dugget i Øjnene. „Skal vi rejse allerede idag?“

„Vist saa ja — Skibet ligger nede i Bugten og venter — Du faar vel begynde at gjøre Dig færdig.“

„Faar vel det da,“ og hun begyndte at samle et Klædningsstykke her og et der; „Savnet blir Dig nok ikke saa stort, Sigurd,“ sagde hun halvt vendt mod ham ganske sagte; han skyndte sig at snu Ryg-

gen til hende for at skjule sin Bevægelse. „Denne lille Brønsekjedlen, som vi har fogt vor Mad i, maa jeg vel ikke tage med, vel?“ spurgte hun paany, drejende den med Beundring omkring paa alle Sider og tillæggende: „Du skal saa fire meget finere af mig, naar jeg kommer hjem.“

„Tag den bare med Du,“ svarede han, „jeg skal nok bære den ned paa Skibet for Dig?“

Hun gif videre omkring og kom til sin Kraf ved Gruen: „Og den vesle Kratten min, hvor jeg sad og hørte Dig fortælle Sagn, naar Kvælden faldt paa . . . jeg tror næsten, jeg har været glad og holdt af Stuen her.“

Og slig blev hun ved, til hun havde faaet Favnens fuld; da var hun træt og maatte sætte sig borte paa Stenen ved Indgangsdøren.

Ude i Stalden brølede en af Kjøerne, og med et begyndte hun at græde:

„Aa, min stakkels Dobla, og Du, Ravna, som altid sliffede min Haand, enten jeg gav Dig Salt eller ikke, hvorledes skal det gaa eder — stakkels Ravna?“

„Det er nok bedst, vi kommer afsted med Midt-dagsvinden; lad mig saa nogle af de Grejerne der, saa gaar jeg lidt i Forvejen!“ bad Sigurd; han var bleven Herre over sig selv, og det kunde slet ikke mærkes, at han var bevæget. Saa belæssede han sig med Kjedlen og Kratten og vilde tage i Døren.

Med ét sprang hun op — og var som et Lyn borte ved Udgangen, bredte Armene tværs over og raabte med fast Stemme: „Bliv!“

„Naa, hvorfor vil Du ikke lade mig slippe ud?“

„Fordi — fordi — aa, fordi jeg ikke vil, at Lykken skal stjæles fra os, fordi jeg vil, Du skal blive her, her hos mig, som holder af Dig . . . som ikke vil stilles hverken fra Dig — eller Huset . . .“ hulkede hun med Ansigtet mod hans Bryst.

„Og naar kom Du til at se det, Svanhvide?“

„Den Stund, da jeg lod den hvide Krist raade . . . da erfarede jeg, at Lykken, Kjærligheden havde taget Bolig herinde . . . Mand! Forsøg ikke at rocke og tilintetgjøre denne Lykke, men bliv — og lad mig blive.“

„Det var mærkværdig, hvor underligt det gaar.“ Sigurd trak paa Ordene. „I det forløbne Aar har Overbevisningen, den samme Tanke ogsaa fuget sig fast i min Barm — men jeg har været fejj.“

Der blev et Øjeblik Stillehed: Tankerne syntes dem saa overvældende.

„Angsten for at miste Dig drev mig hin Dag til Tings — jeg elskede — og hadede Dig dog — da jeg vendte hjem, havde jeg lært en ny Sang, den, hvorom den gamle Biip talte, den, jeg aldrig før havde kunnet hjerne: „Tilgivelse.“

„Og nu skal Du blive her hos mig — i min fattige Hytte — jeg faar beholde Dig.“

„For bestandig! Fattig kalder Du denne Hytte — raabte hun jublende — jeg byttede ikke med det pragtfulde Marmorslot derne paa Sydlandets Strand, hvor Stygheden, Raaheden sad i Højheden — Fattig! den hvide, den mægtige Krist bor herinde . . . Kys mig, Sigurd.“

„Saa faar vi vel tage fat paa vort Dagværk — det bliver nok vanskeliger herestredags — vi har Forbitrelsen og Forsølgelsen om os paa alle Kanter . . .“

„Men vi er tre, Sigurd!“

„Tre, Svanhvide!“

Fremad i Jesu Navn!

Vil Du vinde Bod for Brøst,
Smil for Fryd og Graad for Smerte?
Lad Guds Riges milde Trøst
Strømme i det syge Hjerter,
Lad den sænke sig herved
Midt i al din Sorg og Klage,
Og lad Jesu søde Fred
Være med Dig alle Dage!

Grib hans Naade som et Skjold
Til at skjærme Dig i Nøden,

Skjærme Dig mod Satans Vold
Og mod Dommen og mod Døden;
Grib hans Naade som et Lys
Til at lyse fra det Høje
Gjennem Nat og Kuldegys
For det taageslørte Øje!

Vil Du være glad og fri,
Vil Du færdes paa det jævne,
Vil Du gaa paa Himmelsti
Til det store Helgenstævne?
Ty til ham og tro paa ham,
Som har sonet al din Brøde,
Som har slettet al din Skam,
Da han led og stred og døde!

Lad Dig rense ved hans Blod,
Det kan fjerne al din Kvide,
Det kan gjøre Skaden god,
Det kan tvætte Synder hvide,
Det kan læge alle Saar,
Det kan lutre alle Hjerter,
Det kan lette alle Kaar,
Det kan lindre alle Smerter.

Lad Dig lede af hans Haand,
Som er med os alle Dag,
Lad Dig lære af hans Aand,
Som er mægtig i de Svage,
Lad Dig løfte af hans Arm,
Som vil bære al din Byrde,
Lad Dig lægge til hans Barm,
Som er Sjælens gode Hyrde!

Livets Vej er lang og trang
Med de tusind Sten og Stænter,
Naar Du ene gaar din Gang
Paa de bratte Klippeskrænter,
Men naar Jesus følger med,
Naar hans Kjærlighed Dig tvinger,
Naar han kroner Dig med Fred,
Da faar Sjælen Ørnevinger.

Fremad da i Jesu Navn,
Fremad paa din Himmelbane,
Fremad gennem Suk og Savn,
Fremad under Frelsens Fane,
Fremad i Guds Naades Læ,
Fremad over Kors og Grave,
Fremad til det Livs Træ,
Som er midt i Edens Have!

J. R. Zerlang.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetalning og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Indhold.

Hvem er hun? Af Jeanie T. Gould. [Fort.] — Svanhvide. Af Aug. Maurice Augustson. — Fremad i Jesu Navn. Digt af J. R. Zerlang. — Kirkegaard i Suldental. [Billede.] — Forældreglæde. [Billede.] — Parti fra Arendal. [Billede.] — Parti fra Skien. [Billede.]